

L'estat sóc jo

written by Sebastià Sardiné | 25 de desembre de 2019

El TJUE, cas Junqueras, ha aclarit moltes coses. No fa falta prèviament jurar la Constitució, ni prometre-la, ni amb properes fórmules obligar a anar als toros, o donar tres toms al *Parlamento*, abans que l'Estat espanyol atorgui als electes l'acta de diputats. No. El poble atorga els vots, el poble atorga les actes. Ras i Curt.

Però és clar, l'*Estado* és molt més que un “gobierno provisional” en negociacions amb independentistes i sobiranistes. L'*Estado*, a part del TC, de l'IBEX-35, oligarquies i prohoms, és també el *Consejo de Estado*, màxim òrgan consultiu del govern d'Espanya, del qual en formen part, cobrant? els *expresidentes* i altres més, així com els directors o presidents de la La Real Acadèmia Española, la de Jurisprudència y Legislación, de la Acadèmia de Historia, del Consejo económico y social, el Fiscal General del Estado (aitali), el Jefe del Estado Mayor de Defensa, el governador del Banco de España...” i tants altres, tots amb el cul llogat, amb una presidència, vicepresidència, consellers permanents, consellers nats, consellers electius, que, com podeu comprovar, són tots imposats a dit, o preestablerts pel sistema, per l'*Estado*, no sent cap d'ells càrrecs electes, mancats doncs de legitimitat democràtica, que, tot i això, emeten dictàmens i prenen decisions que ens afectaran a tots. En el tema de la Sentència i en altres. Veiem emperò que res imposen a l'Estat quan no compleix amb les resolucions de l'ONU respecte dels presos, ni per les constants desinversions a la Catalunya espoliada, despullada de continguts. El Consejo de Estado és la suma de totes les forces unionistes que volen conformar i imposar a tots una única nació espanyola, inexistent com a tal –dit per erudits intel·lectuals castellans.

Un altre cos no electe que ha d'intervenir en les decisions

que l'Estat haurà de prendre és el Cuerpo de abogados del Estado. N'hi ha molts, entre altres, els lletrats del Consejo de Estado, del Parlamento, del Senado, del Tribunal Supremo (també del Parlament de Catalunya, que estan igualment lligats), lletrats que han guanyat el càrrec per oposició, hem de suposar, però que no deixen de ser un cos que l'únic que pretén és vetllar pels interessos de l'Estat unionista. Sotmesos tots a la CE, que els marca el camí i els obliga, no a impulsar la reforma de la CE, immobiliària i obsoleta, sinó a aplicar i interpretar restrictivament la norma, basats en la literalitat dels imposats articles 2 i 8 de la CE, nuls, que els condiciona. Aquest cos de lletrats, junt amb molts altres, conformen l'elit d'alts funcionaris al servei de l'Estat, que es dota de lleis internes fetes a mida per menystenir drets fonamentals dels catalans, en l'injust Procés a Catalunya (lleï mordassa, decret de tall tecnològic, dotar al TC de funcions executives...). I, és clar, aquests dòcils i ben pagats lletrats-funcionaris que pel que sembla res fan d'efectiu si l'Estat conculca drets fonamentals, com és el cas. La CE no prohibeix pas fer referèndums de cap mena, fórmules n'hi ha, bé que ho saben els lletrats, però callen.

Del que es tracta és de defensar la unitat del residual Reino de *España*, d'aquí que aquestes institucions d'elit, en les seves resolucions o inaccions, ignorin les lleis internacionals, com el Tractat de la Unió, que, els agradi o no, és llei superior a la mateixa CE (art. 10 i 96), la qual cosa obliga al nostre *Gobierno* a complir les lleis supranacionals ratificades –cosa que no fa–, com ara els ho recorda la resolució del TJUE i que hauria de fer-los reaccionar a tots, al govern provisional de Pedro Sánchez, al mut Podemos i al Regne d'Espanya. Tenen ara una oportunitat d'or per a canviar el rumb de la política, reconduint el conflicte Catalunya-Espanya, superant d'una vegada els tabús i l'oposició de l'Estat, de l'estat a l'ombra format per gent no electa. Sense una garantia de tot plegat, al meu entendre, no es pot pas ajudar a formar govern, i encara menys si es

fomenta per part d'alguns un SPexit, a l'estil del Brexit, que prou ens convindria que succeís per fer el mateix que Escòcia demanda.

L'Estat no suporta les derrotes. La resolució Junqueras, Puigdemont, Comin ho és. La supèrbia d'estat, per no voler veure desintegrada una comuna falsa pàtria (concepte polític amb més càrrega negativa que positiva) farà que tornin a errar sense importar-los el preu a pagar. Mentrestant, seguiran en presó i exili. Els de "la Reconquista, Santiago cierra España, antes roja que rota" abans de desfer el nus de l'"Atado y bien atado" persistiran en els seus tretze i de ben segur que veurem com, emparant-se en informes de l'elit d'alts funcionaris, recomanacions del *Consejo de Estado* i amb un, perquè no volen els polítics professionals del 155, aquella sentència del TS, contra el Cas dels Catalans, es mantindrà. Per testosterona pàtria.

Mentre el *Reino de España* s'entesti a voler mantenir la imposició d'unitat forçada de nacions (com ho va fer Tito amb Iugoslàvia) el conflicte polític persistirà i, dissortadament, també el processisme, perquè l'AMI no es consolida incorporant grans ciutats i la capital del Principat, ni l'Assemblea de càrrecs electes té, ara per ara, suficients membres per legítimament abjurant, aixecar la suspensió i publicar *erga omnes* l'estat propi, per tractar, llavors sí, bilateralment, un millor futur per a les persones d'ambdós estats afectats.

L'única esperança possible és que la gent de la Gran Castella (prescindint dels interessos de polítics professionals) recuperi l'orgull de gran nació i els castellans, el sentiment de pertinença. Amb Castella ens hi entendrem. Amb la superba orgullosa i interessada d'Espanya, no. L'Estat espanyol no sap enraonar ni pactar, no en té la cultura. Només sap imposar. Reiteradament i cansada, ens diu: l'Estat, soc jo.

Bon Nadal a tota la gent de bona voluntat. Que tinguem tots un millor any, vint-vint, 2020, en el qual puguem tancar en

positiu “El Cas de Catalunya”.